

Posudek diplomové práce
BARBORY KLÍPOVÉ
GIANI STUPARICH, SVĚDEK A MORALISTA,
ÚRS FFUK

Řeknu hned úvodem, že diplomová práce Barbory Klíkové je výborně rozvržená a že je napsána ukázněným a kultivovaným stylem. Pochválit je nicméně třeba už samotnou volbu tématu: diplomantka věnovala svou pozornost Gianimu Stuparichovi, jedné z nejzajímavějších postav terstsko-istrijského prostoru v první polovině 20. století, která navíc zanechala výraznou stopu i v českém prostředí. Ke zdařilému výsledku nepochybně přispělo i heuristické úsilí, které vynaložila na zajištění kvalitní materiálové báze svých rešerší, a zejména fakt, že se jí podařilo navázat kontakt se Stuparichovou dcerou a získat přístup k rodinnému archívu.

V biografické kapitole se diplomantka opřela o Stuparichovy vlastní vzpomínkové knihy a zmíněné archívní materiály. Připomíná sice i transpozici autobiografických faktů do Stuparichových próz, právem však upozorňuje na to, že v tomto případě jsou fakty přirozeně přizpůsobovány intenci autorské fikce. Diplomantka se neomezuje na pouhou registraci životopisných dat, ale podrobně dokládá Stuparichovo názorové formování (nemilitantní iredentismus, socialistická inspirace, mazziniánství). Detailní pozornost věnuje Stuparichovu vztahu ke slovanským národům a jeho prvnímu pražskému pobytu. Jeho kulturněpolitické pozice (plaidoyer za federalizované Rakousko) jsou popsány zejména na základě statí psaných pro *La Voce*. Dobře zvolenými citáty je zdokumentován Stuparichův traumatický prožitek války, spojený se smrtí přítele Slatapera a zejména bratra Carla. Nejcenější částí této kapitoly je oddíl o Stuparichově druhém pražském pobytu, jenž je zrekonstruován z četných dokumentů a především na základě vlastního Stuparichova „promemoria“ (viz přílohu): je to mimo jiné cenný příspěvek k dějinám pražské romanistiky a k historii Italského

kulturního střediska. V dalších oddílech je popsáno „zrození vypravěče Stupariche“ a „antifašisty Stupariche“ a závěr jeho života.

V následující kapitole diplomantka detailně analyzuje Stuparichův zájem o slovanské národy – zejména Čechy a Slováky – a podává zevrubnou analýzu jeho statí na toto téma (psaných pro La Voce). Zvláštní pozornost pak věnuje dvěma verzím (předválečné a poválečné) jeho eseje La nazione czeca. Analýza potvrzuje, že Stuparich byl vskutku vnímavý a dobře informovaný pozorovatel, diplomantka se nicméně nespokojuje pouhou parafrází jeho názorů, ale přesvědčivě identifikuje i jejich osobní („iredentistické“) kořeny.

Závěrečná kapitola je věnována narativní složce Stuparichova díla, jeho válečným textům, povídkám a románům. Diplomantka při popisu těchto textů zůstává věrná perspektivě, kterou zvolila v předchozích kapitolách, a snaží se tyto texty číst především v souvislostech Stuparichova názorového a morálního vývoje. To je jistě naprosto legitimní a celková koncepce práce si o toto hledisko vysloveně říká.

Jediná připomínka, kterou si neodpustím, se týká absence závěru. Chápu, že v tomto případě by to byl jen formální doplněk (vše podstatné bylo vskutku řečeno), ale vzhledem k rozsahu traktovaných témat by text neměl vyznít analýzou jedné povídky.

To je ovšem pouze formální výtká, jinak musím konstatovat, že diplomantka napsala velice zralou, promyšlenou práci, která se vyznačuje mimořádnou vnitřní koherencí a která je i technicky (rozvržení materiálu, zacházení s citáty, překlady italských textů, resumé) na zcela profesionální úrovni. Je to kvalitní monografie, která rozšiřuje naše dosavadní znalosti o tématu. Tím chci říci, že jsem práci přečetl s velkým zájmem a že jsem se z ní hodně dozvěděl.

Práci hodnotím jako výbornou a k obhajobě ji samozřejmě doporučuji.

Praha, 16. 5. 2008

doc. PhDr. Jiří Pelán,
vedoucí práce